

[Ove Hansen.]

godtgørelse for det tab, de lider ved ophævelsen af erhvervsskatten. Det foreliggende lovforslag tilsigter da også at yde dem en godtgørelse, som skal udredes af omegnskommunerne, men opgaven bliver selvsagt ikke lettere at løse, når man nu pålægger disse omegnskommuner en ekstraudgift i form af en godtgørelse til centralkommunen.

I skattereformudvalget har vi gentagne gange drøftet muligheden for at ophæve erhvervsskatten, men det har til dato ikke været muligt, selv om jeg tror, der har været vilje til stede hos medlemmerne af udvalget til at komme bort fra erhvervsskatten. Også i kommunale kredse har erhvervsskatten ofte været genstand for drøftelse, men meningene om ophævelsen har været stærkt delte. Det er ikke så meget politiske betragtninger, der har været gjort gældende, men mere betragtninger afhængig af, hvilken kommune man repræsenterede, om det var en centralkommune eller en forstadskommune. Fælles for alle drøftelserne har dog været enigheden om, at erhvervsbeskatningens regler er alt for komplicerede og indviklede, hvortil kommer, at administrationen er uforholdsmæssig dyr sammenlignet med den indtægt, erhvervsskatten giver. I skatteåret 1957-58 blev erhvervsskatten således udskrevet med i alt 32 mill. kr., men heraf blev 18 mill. kr. godtgjort erhvervsskatteyderne af de pågældende opholdskommuner. I forhold til det beløb, den samlede kommunale skatteudskrivning andrager her i landet, er det næsten meningsløst at ofre så mange penge i administrationsudgifter for at kunne indkassere nogle få millioner kroner i erhvervsskat.

Dertil kommer, at det ofte er tilfældigheder, der afgør, om en skatteyder skal svare erhvervsskat. Jeg har i den kommune, hvor jeg bor, undertiden konstateret, at en skatteyder blev erhvervsskattepligtig til centralkommunen ikke i kraft af indtægten dér, men blot fordi hans kone eller søn i opholdskommunen havde tjent nogle få hundrede kroner, der bevirkede, at vedkommende skatteyder passerede den såkaldte farlige grænse, sygekassegrænsen. Ja, selv et parcelhus — for blot at nævne et eksempel — kan være afgørende med

hensyn til erhvervsskattepligt, idet et lille overskud på ejendommen kan medføre, at ejeren bliver erhvervsskattepligtig. Det modsatte kan naturligvis også forekomme, nemlig at huset giver et lille underskud, der bevirker, at ejeren kommer under den farlige grænse og derved fritages for at svare erhvervsskat. Således kan der anføres flere eksempler på, at tilfældigheder spiller en alt for stor rolle, når det drejer sig om erhvervsskattepligt.

Erhvervsskatteyderne betragter — og vel med nogen grund — erhvervsskatten som en merskat, en skattebyrde, som ikke kendes af de øvrige skatteydere, og dertil kommer, at erhvervsskatteyderne som regel har ekstraudgifter til transport til og fra arbejdsstedet, ligesom der også går tid tabt ved transporten. Jeg kan godt forstå, at erhvervsskatteyderne hilser erhvervsskattens bortfald med tilfredshed.

Tilbage bliver så at finde en forsvarlig og rimelig løsning, der tager hensyn til såvel centralkommunerne som omegnskommunerne.

Den højtærede indenrigsminister foreslår en afløsningsordning, der i princippet går ud på, at der kun oprettes ordninger i de byområder, hvor centralkommunens indtægtstab ved erhvervsskattens ophævelse vil andrage mere end et par procent af den udskrevne skat i centralkommunen. Til disse byområder hører de omegnskommuner, hvis beboere i 1957-58 har betalt ikke helt uvæsentlige beløb i erhvervsskat til andre kommuner.

Afløsningsordningen er tænkt gennemført på den måde, at de nævnte omegnskommuner i hvert byområde fra og med skatteåret 1959-60 skal betale et tilsvarende til områdets centralkommune. Dette tilsvarende opgøres for hver omegnskommune som den erhvervsskat, omegnskommunens beboere i alt har betalt til andre kommuner i skatteåret 1957-58. Tilsvaret reduceres dog med det beløb, omegnskommunen i samme år har oppebåret i erhvervsskat fra andre kommuners beboere. Tilsvaret — eller nettodifferencen, om man vil — forhøjes derefter med 10 pct. som følge af den ret stærke stigning, erhvervsskatten har været genstand for i de senere år.

Denne afløsningsordning vil for centralkommunernes vedkommende komme til at